

Hồi 67

Gặp Lại Kỳ Khất Cái Xứ Giang Nam

Cửu Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đối với việc đến xứ Miêu Cương của mình có liên hệ liền hỏi nhanh:

- Hai câu chuyện đại sự thế nào ?

Trường Hồng lão nhơn mỉm cười nói:

- Chuyện thứ nhứt là câu chuyện hỉ sự của người đối với Hồng Tiêu, chuyện thứ hai là trong thời gian ta hứa với người mười ngày để vẽ địa đồ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gần hết xứ Giang Nam để mời đến đây một vị lão nhơn. Vị này đối với người rất chí thiết uyên nguyên ... lão tiền bối của thiếu hiệp đấy !

Cửu Thiên Hiệp buộc miệng kêu to:

- Ai ?

Trường Hồng lão nhơn không đáp vội đưa tay chỉ vào ba gian thờ phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:

- Thiếu hiệp, hãy trông kìa.

Cửu Thiên Hiệp thuận mắt nhìn theo ngón tay của lão nhơn, chợt thấy một người, chàng cả kinh lẫn mừng, vội bước nhanh về hướng người lạ, cất tiếng kêu lên như điên:

- Quế sư thúc ! Quế sư thúc, sư thúc lại đây tự bao giờ ?

Giữa gian thờ phòng, một vị lão nhơn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế cao, đấy là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhất tăng, nhi khất cái tám kiếm khách, Giang Nam khất cái “Kim bảng trúc trượng” Quế Cung Đàm.

Cửu Thiên Hiệp vì câu chuyện “Tuyệt tình kiếm” Thiết thương hận và Thần y Hoa Tử Phong, bị hai vị khất cái hiểu lầm rồi chia ly rất lâu, không ngờ duyên trời dung rủ còn gặp mặt, khiến chàng mừng rỡ như nắng hạn gặp mưa rào.

Không ngờ Kiếm bảng trúc trượng Quế Cung Đàm lạnh lùng nói:

- Người còn nhận ra vị thúc giá áo túi cơm này làm gì ?

Cửu Thiên Hiệp hốt hoảng vội phân bua:

- Sư thúc ! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không dám quên ân đức của ... câu chuyện Thiết sư thúc và Thần Y Hoa lão tiền bối ...

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm khoác tay ngăn lại nói:

- Đừng đề cập nữa, chuyện qua rồi đã hết, câu qua câu lại qua lộ đường ai nấy đi. Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồng lão nhân mời đến chủ trương hôn lễ cho người, vả lại câu chuyện người gây ra chưa được thanh minh, thì người nên kết hôn cho sớm nên câu chuyện gây ra là sự thật, đến lúc đó ta sẽ lấy theo gia pháp mà trừng phạt người, thì người cũng giữ được vài mụn con nối giòng không đến nỗi phải tuyệt tự.

Lời nói của lão rất rõ rệt, song chẳng kém phần danh thếp.

Cửu Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tốt đời nhưng đối với tôn ti trưởng thượng chàng phải cúi đầu nhận lời chỉ dạy, bởi đây là quy luật của võ lâm.

Ngay lúc đó, Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trường Hồng lão nhân, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đến trước cửa thư phòng.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm bước ra đứng ngay ngưỡng cửa, buộc miệng nói to:

- Các vị ! Sự thành thân thì đã đành rồi, nhưng lão Hoa Tử này có một vài lời thanh minh trước ... xin quý vị nên suy xét kỹ lại !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay thì lễ nói:

- Có điều gì chỉ giáo Đằng mỗ nguyện tuân theo !

Quế Cung Đàm đôi mắt lơ lơ đột nhiên phát ra tia sáng lạnh buốt người, đồng dục nói to:

- Cửu Thiên Hiệp là một tên tội phạm của bốn môn, công án chưa được xét xử nếu như sau này cuộc điều tra kết thúc mà Cửu Thiên Hiệp không phạm tội lẽ tất nhiên không gì đáng nói nữa, trái lại Cửu Thiên Hiệp là thủ phạm trong vụ án thì chiếu theo gia pháp chỉ công, hội đồng bốn môn sẽ nhóm lại xét xử. Chừng đó các vị chớ trách bọn nhút tăng nhị khát cái và tam kiếm khách là những kẻ không thông lý sự nhân tình nhé.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tối tăm cả mặt mày, sự uất hận trào dâng lên tận cổ nghẹn lời nói chẳng ra.

Một bên đối với nhóm quần kiệt “Nhút tăng nhị khát cái và tam kiếm khách” chàng không đủ chứng cứ minh oan vụ oan án, một bên đối với Đằng Hồng Tiêu chàng không nghĩ đến việc kết hôn vì chàng có yêu cảm bao giờ.

Sự quyết định của Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn dường như không có gì thay đổi được, nên lão trầm giọng nói to:

- Mọi việc đều do Thiên mạng, lão hủ và tiện nữ há chẳng vâng theo ư ?

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm lắc lư chiếc đầu bù tóc rối, bằng giọng nói trang trọng tiếp lời:

- Một lời đã hứa giá đáng ngàn vàng ! Vậy lão Hoa tử này xin phép các vị cho gặp riêng Cừ Thiên Hiệp hỏi thăm vài câu chuyện riêng của bốn môn !

Đằng Công Ngươn thấy Quế Cung Đàm muốn từ khách, bèn cùng mọi người lần lượt về đại sảnh, sau khi cáo từ Quế Cung Đàm và Cừ Thiên Hiệp.

Quế Cung Đàm đưa mắt tiễn khách đi một đổi xa, mới sang Cừ Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp hãy vào đây ... ! Ngồi xuống đây, ta muốn hỏi đôi lời !

Cừ Thiên Hiệp miễn cưỡng bước vào trong thư phòng và ngồi xuống chiếc ghế cấm đôn đối diện, bằng giọng nói nhu hòa hỏi:

- Thưa sư thúc, chẳng hay sư thúc muốn chỉ dạy điều chi ?

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm đưa đôi mắt trang nghiêm rọi thẳng vào mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp ! Ta không muốn người giữ lễ, mà ta chỉ muốn người lấy sự thật trả lời ta ... Vậy ta hỏi thật người ! Người có liên hệ gì với Huyết quang giáo không ? Và cảm tình của người đối với phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hạt nào ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như đất bằng nổi sấm, chót núi dậy ba đào, bằng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:

- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết quang giáo không có liên quan mảy may nào !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt nói:

- Không liên quan mảy may nào ư ? Ta e rằng không đúng sự thật chẳng ?

Cừ Thiên Hiệp cố chống chế:

- Thật thế sư thúc ạ ! Hiệp nhi đâu dám nói dối với sư thúc !

Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Thiếu hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây “Huyết quang giáo” phái vô số cao thủ theo bảo hộ người, thậm chí bọn chúng thay thế người tổ chức phục kích tại Thủy Nguyệt đình, gây sự oán cừu với Cửu đại môn phái, nếu người bảo không mảy may liên hệ, tại sao chúng lại đại đột hành động như thế ?

Cừ Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cãi lại:

- Sư thúc ! Không bao giờ có như thế đâu ? Diệt nhi không hay biết gì cả !

Quế Cung Đàm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:

- Cuộc ước hẹn tại Hương Lô Phong Cảo sơn với Cửu đại môn phái cũng bị Huyết quang giáo bày trò ngoạn li mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra Phạt lệnh của Thiếu Lâm tự đón đường xá Cửu đại môn phái trở về ... chuyện cũ còn sờ sờ thế ... người suy nghĩ sao ... ?

Cửu Thiên Hiệp khí uất đầy bụng bèn lạnh lùng đáp ngay:

- Theo thiển kiến của diệt nhi, thì Cửu đại môn phái đoạn tín bội ước, rồi tạo điều vu khống và đổ tội cho Huyết quang giáo chủ đấy chứ !

Quế Cung Đàm cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chua chát bảo:

- Hay nhỉ ! Người lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư ?

Cửu Thiên Hiệp ghen ngào nín lặng.

Quế Cung Đàm đổi giọng gắt hỏi:

- Người và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao người nói cho ta nghe ?

Cửu Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:

- Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi !

Quế Cung Đàm cau mày trợn mắt gằn giọng:

- Xảo hợp ư ? “Cửu long huyết cầu” là vật chí bửu môn trấn một môn trong Cửu đại môn phái, lọt vào tay của người cũng là “Xảo hợp” ư ? Luôn cả chiếc “Đỉnh vàng” của Vân Vụ bang, có người trông thấy trưng bày tại tổng đàn Huyết quang giáo cũng là “Xảo hợp” phải chăng ?

Cửu Thiên Hiệp ngheo ngào, đối với câu chuyện đại sự quá hãi hùng, trong nhút thời chẳng biết nói sao cho ổn.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt:

- Người là nhân vật thế nào ... mà Huyết quang giáo chủ Di Đại Cương có lòng hảo tâm và tử tế như thế chứ ! Vậy từ nay người khá cẩn thận đề phòng chớ nên giao du nữa nhé !

Cửu Thiên Hiệp cảm động nói:

- Diệt nhi xin tuân lệnh !

Quế Cung Đàm lại nói:

- Còn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ, nhưng người chớ nên thân cận nhiều !

Cửu Thiên Hiệp trân trọng đáp:

- Diệt nhi hiểu rõ !

Quế Cung Đàm thở dài, tỏ vẻ khoan khoái tiếp lời:

- Nếu được như lời người nói, người khá kết thân làm con rể nhà họ Đằng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi người !

Cửu Thiên Hiệp hơi do dự nói:

- Việc ... này diệt nhi còn chưa ...

Quế Cung Đàm khoát tay chặn lời diêm đạm bảo:

- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nối giòng là đại sự, người cũng nên tìm kẻ nối dõi tông đường nhà họ Cửu, để tròn chữ hiếu còn việc truy tầm tung tích phụ thân người không phải là một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn người vẫn tại hành được điều tâm nguyện của người kia mà !

Cửu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời:

Bỗng nhiên, Quế Cung Đàm đứng phắt dậy hét to:

- Ai đó ?

Ồi ! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:

- Chẳng nên hồi hộp !

Tiếng nói vừa dứt một bóng người đã từ ngả cửa sổ vào trong phòng.

Quế Cung Đàm reo lên:

- Kìa ! Lão tam !

Cửu Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:

- Diệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam Sư thúc !

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiền, trầm giọng nói:

- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi người !

Cửu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt vòng tay nói:

- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt thần sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cửu Thiên Hiệp mà quay nhìn Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm trầm giọng nói:

- Thiêu Lâm chân kinh, Võ Đương kiếm phổ, lão nhị người có biết lai lịch nó không ?

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm chưa kịp lên tiếng trả lời.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:

- A ! Vậy tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bữu môi cười nhạt bảo:

- Người đã biết rõ, còn giả bộ hỏi để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tam sư thúc !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:

- Người đừng vờ vĩnh nữa ! Chính người trộm quyển chân kinh Thiêu Lâm và Kiếm phổ của Võ Đương đem hiến dâng cho Huyết quang giáo, mà còn dùng lời ngụy trá, tại sao người khinh lão Hoa Tử này lắm vậy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc chàng cố gượng nuốt hận, dần lòng khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết động, sau cùng chàng nghẹn ngào nói:

- Tam sư thúc ... việc này ... vô cùng quang trọng ! Diệt nhi ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ Hồ lô phiêu đánh nhịp lách cách, bằng giọng nói chua cay gắt to:

- Phải đấy Thiên Hiệp ạ ! Cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, người mới gây nên sự rúng động khắp giới võ lâm để xứng danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm” mới được chứ ! Ta không thể ngờ ngày nay người đứng ra thay Kim tử đầu đà trại linh quang xuất đầu lộ diện !

Giọng nói của Thượng Quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bức tức vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niềm chua chát mặn nồng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm nghe qua rít lên căm hờn:

- Thật là nghiệt chướng !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại nói:

- Theo sự hiểu biết của ta thì Dị Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cửu đại môn phái, xét lại thì trận kiếp sợ sắp xảy ra vô cùng khốc liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngộ Phi đại sư đã nhóm hội Cửu đại môn phái cùng với giới hào kiệt võ lâm hầu bàn một kế sách đối phó với chúng !

Cửu Thiên Hiệp đến đây lấy làm mát dạ bèn cao giọng nói:

- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Diệt nhi nhứt định đứng về bên Cửu đại môn phái, cùng với Dị Đại Cương thôi mệnh diêm la tranh một trường, đoán hầu làm sáng tỏ mọi vấn đề !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Còn Nhan Như Ngọc thì sao ? Người đâu thể đoạn tuyệt được mối tình nồng hậu một cách dễ dàng như thế được ?

Cửu Thiên Hiệp uất muốn đến bế ngực toan cắt tiếng trả lời.

Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thấy Thượng Quan Kiệt hấn vội vòng tay thi lễ, bằng giọng nói cung kính thưa:

- Tam hiệp lão gia ! Ngài vừa đến đấy ư ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt phá lên cười ha hả, nói:

- Thế nào ? Người có sợ ta dùng hết rượu thịt của Bài bang thết đãi không ?

Liễu Như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế ! Tiệt rượu đã sẵn sàng, tiểu nhân vâng mạng bang chủ mời nhị vị đến dự !

Thượng Quan Kiệt đứng phắt dậy, vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, hay lắm ! Để chúng lão hủ uống chực Bài bang vài ly rượu cho vui ... nào chúng ta đi chứ !

Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quế Cung Đàm, cả hai bước ra khỏi thư phòng. Cửu Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khát cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lần tới.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt hẳn, và hương đông viện bóng người qua lại chập như nê, vô số Bài bang thủ hạ chuyện trò vui vẻ, hỉ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tụ gồm đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.

Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bậc thềm nghênh tiếp nói:

- Nhị vị kỳ nhơn giá lâm, thật là một điều vinh diện cho lão hủ muôn ngàn !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hênh hếch nói:

- Cửu lão đại ! Người đã truyền gần khắp xứ Giang Nam mời ta, lão Hoa Tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đến ! Vả lại ta cần phải đến để tạ lễ vị mai dong chứ !

Vừa nói dứt, Thượng Quan Kiệt bước lần vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lấy làm lạ neho mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đến trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Huyết quang giáo đối với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ phó giáo chủ lại hợp ý với Cửu Thiên Hiệp bốn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đấy !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lúc bấy giờ như đứng vào lò lửa, vạc dầu sôi, tâm hồn tái tê tan nát.

Thiết nghĩ: “Một cô gái si tình, yêu tha thiết một chàng trai tuấn tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì bảo sao cõi lòng chẳng nát tan thất vọng ? ... ”

Và cũng khó mà dằn lòng trước câu hỏi trào phúng cay độc của Thước y du long Thượng Quan Kiệt ...

Thời gian nếu kéo dài thì nhứt định nàng sẽ phát Hồng hoa lệnh triệu tập toàn thể thủ hạ Huyết quang giáo đến quét sạch Bài bang không chừa một con đỏ !

Nhưng đêm đến nơi, lễ tơ hồng và bái tổ tiên cũng gần kề ... không rõ nàng có diệu kế gì không ?

Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du long Thượng Quan Kiệt như lửa chế dầu thêm, sự uất ức xông lên tới mặt, nàng cau đôi mày liễu, quắc mắt hạnh đào nhìn Thượng Quan Kiệt lạnh lùng nói:

- Lão Hoa tử ! Nơi đây đâu phải chỗ người buôn bán diên bán đại ... Tại sao người nói những lời ngây ngô như thế ?

Thước y du long là một danh nhơn kiệt liệt, lại ở trong nhóm cự phách võ lâm là nhứt tăn, nhị khát cái và tam kiếm khách thì tánh khí vô cùng cổ quái, danh dự thơm nức chốn giang hồ, chỉ vì lúc bình thời ông hay phù trợ kẻ cô thế, đã phá mọi sự bất bình, cứu kẻ khốn khó, giúp kẻ nguy nan, cho nên người người đều tôn kính nể mặt, không bao giờ bị chỉ trích tận mắt, và nếu có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh hồn ! Nhưng ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc ... gương mặt hồng hào bỗng biến ta xanh ngắt lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngược mặt nhìn trời cười ha hả như diên như đại, sau cùng lão trầm giọng bảo:

- Nay phó giáo chủ, người chớ nên cao ngạo, lão Hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biến chuyển của người nên tạm nhường cho người vài ba phần hãnh diện !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười ngạt, gắt lên the thé:

- Ai cầu người nhường nhịn !

Vừa nói dứt, gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắt long lanh nhìn Thượng Quan Kiệt hằm hằm.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy tình cảnh quá gay go, vội bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Nhan cô nương, Thượng Quan huynh nói đùa cho vui, mà cô nương tưởng thật hay sao ?

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm tuy quá bất mãn Nhan Như Ngọc, nhưng vì dè dặt tâm hồn Hoa chúc, không muốn gây sự phiền hà cho Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nên cố dằn sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nhan phó giáo chủ ! Ta vì Bài bang nên nhường bộ cho người đấy, rồi đây người sẽ xem hai bộ xương cùng khổ này đối phó với người cách nào !

Nhan Như Ngọc liếc thấy Cửu Thiên Hiệp đứng trôn trời như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắt nhìn vào, nên chỉ gật đầu nhẹ giọng đáp:

- Hay lắm đấy ! Bỏ phó giáo chủ chờ đợi xem sao ... ?

Nói xong nàng hướng vào Đằng Công Ngươn cao giọng nói:

- Xin cáo từ ... lão bang chủ !

Trường Hồng lão nhơn tỏ ý cảm kích, dịu giọng hỏi:

- Nhan cô nương, hiện giờ muốn đi đâu ?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đầy mặt, nàng gượng mỉm cười đáp:

- Tôi đến giữa gian tịnh thất trò chuyện với Bích Lệ Hồng cô nương !

Lúc bấy giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đầy dẫy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt nồng, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buộc miệng nói to:

- Hay lắm đấy ! Xin phó giáo chủ cứ tự tiện !

Riêng về Cửu Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.

Chàng suy luận:

“Nhan Như Ngọc đối với Bích Lệ Hồng như nước với lửa, gườm nhau như chuột với mèo ... Nay nàng đến bầu bạn với Bích Lệ Hồng ắt nàng có lý do quan trọng rồi !”

Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.

Hai vị Khất cái với Trường Hồng lão nhân và Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đều là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người chuyện trò rất tương đắc, hàn huyên vui vẻ, không khí thực náo nhiệt tương bừng.

Cừ Thiên Hiệp không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồn thoáng hiện ra ngoài mặt.

Sau những câu chuyện nội cỏ thiên đàng, giang hồ bổng đảo, thì bữa cơm đã tàn, mọi người đã cạn chén liên hoan.

Trường Hồng lão nhân quay sang Cừ Thiên Hiệp trù mếu bảo:

- Giờ huỳnh đạo đúng giữa canh năm, sau khi hơn cấu giao bối làm lễ tông đường, thì bắt đầu rạng sáng, thì giờ hãy còn vậy Cừ thiếu hiệp nên vào thư phòng nghỉ ngơi phút chốc để làm lễ !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm cũng vui vẻ tiếp lời:

- Phải đấy ! Người nên đi ngủ là hơn, để bọn già bất tử này nâng ly đàm đạo đến sáng cho phỉ chí !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã có hơi men, bèn phá lên cười hăng hắc tiếp lời:

- Phải lắm đấy ! Người hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang ! Còn lão ... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thần, sáng nay ... nghĩa tế sẽ báỉ phỏng Nhạc gia đấy ! Ha ... ha ...

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừ Thiên Hiệp lui lại đưa mắt nhìn Đằng Công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.

Cừ Thiên Hiệp muốn rời nơi đây lúc nào chờ lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyền bèn vòng tay thi lễ:

- Nếu nhị vị sư thúc dạy thế, Tiểu điệt xin cáo lui !

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắp mọi người, và hấp tấp trở về thư phòng an nghỉ.

Ngồi giữa thư phòng cạnh ngọn đèn leo lét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồn dập khiến Cừ Thiên Hiệp không tài nào an tâm.

Chàng muốn bỏ cuộc hôn nhân này, trốn quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biết ăn nói sao đây ? Vô hình trung chàng càng đào sâu cái hố chia rẽ và hiểu lầm !

Chàng càng nghĩ càng muốn chết quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thế mơ hồ lại thêm gây cho cha con Đằng Hồng Tiêu một hậu quả không mấy tốt ! Và có thể nguy hại là khác !

Chàng suy cùng nghĩ cạn, rốt cuộc chẳng tìm ra lối thoát khả dĩ nào !

Sau cùng chàng chợt nghĩ:

- Hay là ta tìm gặp Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc, thương lượng với bọn chúng dùng kế Kim hoàn thoát xác ... hầu trốn khỏi nơi đây !

Chàng lại chếp miệng bảo thầm:

- Không ổn ! Không được đâu ! Ta làm sao dám đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đối với ta ...

Cửu Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.

Lúc bấy giờ, đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài bang đều im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiếng động nhẹ nào.

Cửu Thiên Hiệp đương thả hồn tận đâu đâu ... Bỗng nhiên, nhiều tiếng người la ó vang dậy, chợt thấy sau ngôi nhà hướng đông, lửa cháy rần rần và nhiều ánh đuốc giơ lên cao, kèm theo tiếng chân người chạy rần rộ.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên, sẵn tính háo kỳ, nên không dự dự chàng nhún mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về hướng lửa dậy đỏ rực trời.

Bỗng nhiên một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắn, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấy người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằng vuông lụa màu bích lục, và người này hạ xuống hướng Tây viện.

Cửu Thiên Hiệp lại đoán bóng người này là cao thủ của Bài bang nên không đuổi theo mà phi thân chạy về hướng lửa cháy lo cứu chữa. Không ngờ chàng vừa hạ xuống đất, trên mười mấy tên thủ hạ Bài bang chạy đối diện đến, bọn chúng kêu lên to:

- Bắt gian tế ! Có gian tế đột nhập ... Tổng đàn ! Bắt gian tế !

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp lên tiếng hỏi, chợt nghe tiếng gió thổi, nhiều tà áo chạm nhau kêu phần phật vang lên phía sau lưng, chàng ngó ngoái lại.. thấy Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đi đầu, kế là Trường Hồng lão nhơn, Thước y du long, Kim bảng trúc trượng, cùng ba tên đại đường đường chủ, bốn bộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiến đến bên chàng.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài bang ra lệnh:

- Tam đại đường chủ mau tảo ra tuần sát ngoài tổng đàn, Tứ lộ Đô tổng quản phân nhau thủ tổng đàn. Đô bảo đầu xuất lãnh chúng nhơn đi cứu hỏa chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài bang cả.

Bài bang chúng nhơn cất tiếng “vâng dạ” vang rần, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhìn Cửu Thiên Hiệp hỏi:

- Người chưa ngủ được ư ?

Cửu Thiên Hiệp vội đáp:

- Điệt nhi vừa chớp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây !

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên tì nữ đầu bù, tóc rối, vẻ mặt thất thần vừa chạy tới vừa khóc nghêu ngao, cả hai tên tì nữ thoạt trông thấy Âm dương ma kiếm vội quỵ phục xuống đất tức tưởi nói:

- Bẩm ... Bang chủ ... Bang chủ khổ đến nơi ... Tiểu thơ ... Tiểu thơ ... đã

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn linh tính nghĩ có việc không lành xảy ra, bèn hốt hoảng hỏi:

- Tiểu thơ thế nào ? Nói mau ! Tiểu thơ ra sao ?

- o O o -